

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quomodo disciplina sit custodienda, quum vt alij alli ciantur ad virtutem,
tum vt propria facilius euincatur imbec illias. Cap. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

sunt sine intellectu. Qui & ob id Spiritus ^{ibidem.}
disciplinæ dicitur, quod extraria illa hone-
state veluti præcioso quodam ornamento
animam hominis tanquam sponsam Chri-
sti venustam reddat & decoram, atq; adeo
etiam pulchra quadam ornatus varietate
& Deo simul & mortalibus efficiat specta-
bilem & gratam.

Quomodo disciplina sit custodienda, quum vt alij allū-
ciantur ad virtutem, tum vt propria facilius euinca-
tur imbec illitas.

Cap. 4.

EX premissis facile quisque animaduer-
tat: quã sit hac exercitatio homini ne-
cessaria, potissimum tamẽ tibi qui vo-
catione diuina precipuũ quoddã diuini ob-
sequij seruitiũ statuq; perfectiorẽ expetisti
& amplexus es. Vide ergo hominẽ istũ ex-
ternum, hoc est habitum omnem corpora-
lem tam in sensibus quã in mēbris diligēter
obserues, rectẽ modereris, decenter & ho-
nestẽ componas, vt in admirationẽ & gra-
tum tui contuitũ conuertas oculos diuinæ
maiestatis, angelorum, & pariter etiam ho-
minum (siquidem spectaculũ facti sumus,
vt ait Paulus, mundo & angelis & homini ^{1. Cor. 4. b.}
bus,) potissimum aut vt tui exemplo quasi
fragrantissimo quodã virtutum & Christi
odore alios pellicere possis ad studiũ pieta-
tis

DE PROBITATE

tis & amorem Christi. In confesso quidem est Deū magis spectare internum hominis affectum, quā exhibitionem operum & morū exteriorum, verum si vtrobiq; sis probè excultus, longè illi fueris acceptior. Quum enim per nos cupiat & alios ad virtutē excitari, necesse est prodamus nostrā virtutē: nam quod in mente geritur ab alio videri haud potest. Huc nos hortatur Paulus dū ait. Vnusquisq; vestrū proximo suo placeat in bonum ad ædificationem. Et rursus alibi dū dicit. Prouidentes bona, non tantū coram Deo, sed etiā coram omnibus hominibus. Ad hæc & ratio ipsa palā efflagitat, vt talē agamus vitā, quæ ad perfectā virtutē & alios cōmodè accēdere possit. Ita enim et nobis dicitur, quod in laudē spōsæ Christi in Canticis scriptū est, Odor vestimentorū tuorū sicut odor thuris: Vbi per vestimēta externam accipimus hominis conuersationē. Quinimo etiamsi intus sit quis modicæ virtutis, & exigui erga Deū amoris, & multæ imperfectiōni atq; imbecillitati obnoxius, vtile tamē fuerit ac Deo gratū, si quantum fieri potest disciplinā semper seruet extrariā, (id quod factu facilius est quā impere affectui cordis,) quā omneis corporis sensus moderetur & mēbra: nā ita p̄pinquo suo haudquaquā perniciosus, sed salutaris

Ro. 15.

Ibidē, 12. d.

Eāti. 4. c.

potius futurus est, aut certe si non salutaris, nihil saltem corruptele adferet sicuti nihil adfert vicino pernicii, qui contagioso laboras sedulo sibi cauet, morbumque quantum fieri potest celat, religiose prospiciens ne cuius valetudinem inficiat. Nec enim id agit, quod probior aut sanior haberi velit quam vera sit, nam id fallacis duplicitatis & dolosae simulationis foret, sed quod propinquo suo non male sed contra bene cupiat, id quod verae est amicitiae magnaeque prudentiae. Qui autem secus facientes imbecillitatem atque miseriam suam identidem pandunt & passim quibusuis ingerunt, similes sunt perfrictae frontis meretricibus, quae quae plures pelliceant ad impudicitiam, nihil verum suam quibusuis detegere turpitudinem. Tales sunt irreligati isti, qui nihili curant quid coram quibus effutiant faciant ut aut quid inde possit consequi, sed passim ubicumque sese aliqua offert occasio nullo habito nec temporis nec loci nec personarum respectu suam perdunt insipientiam improbitatem, vanitatem. Contra hos loquens sapiens. Melior inquit est, qui celat insipientiam suam, quam homo qui abscondit sapientiam suam. Quod dubio procul, verissimum est. Quippe sapientiam abscondere, magnum est dispendium, contra vero magnum compendium abscondere insipientiam. Praeterea uti litatem adfert non alijs modo, verum etiam sibi ipsi quod quis suam

Eccle. 20. d.

Sapientia
absconsa &
thesaurus in
visus, quae
utilitas in
vtriusque.
Eccle. 20. h.

DE PROBITATE

suā quā secum circūfert miseriam celare & cohibere nouit, nā ita plerunq; miseria ipsa seu mali fomes euinci consueuit, dū videlicet foras erūpere non sinitur. Ignis enim si suffocet, tādē extinguit, radix si mole aliqua premat, puta terre vel lapidū, ita vt emergere haud possit, tādē in seipsa putrescit ac penitus perit, fontis itē scaturigo si diutius obturetur tādē prorsus tollitur. Itidē vsuuenit & in vitijs arrogātia, iracūdia, vanitate, impudicitia & in alijs prauis animi affectib⁹: q licet in pectore hominis nonnunquā altius figāt radices, facile tamē peribunt intus, si via eis erūpendi precludatur foris. Est itaq; extraria hæc morum honestas, decēsq; mēbrorum ac sensuum cohibitio fundamentū quoddam, & virtus quædā initialis, omnibus spirituales vitā auspicantibus apprimē necessaria, vtpote per quam vagus aliqui hominis animus paulatim sibi restituitur, vnitur & ad quietem componitur: que Ber. quies, teste Bernardo, primū est subsidium ad sanandam à suis languoribus animam.

Disciplina morum qualis sit virtus, & qua in re sita sit: item admonitio ad omnes prælatos. Ca. 5.

VT aut de virtutis huius nempe disciplinæ honestate seu modestia fusi-
us differamus, principio dicēdū iuxta
rectum